

El passat figuerenc de Toni Soler

El popular presentador de TV3, periodista i historiador presenta 'El tumor' a la seva ciutat natal

Josep M. Bernils | FIGUERES

La sala gran de La Cate va semblar, divendres al vespre, el plató de l'Està passant, de TV3, el programa que de dilluns a dijous presenta Toni Soler amb la companyia, entre altres, de Jair Domínguez. Els dos periodistes figuerencs presentaven el llibre *El tumor*, que Soler acaba de publicar a Anagrama i on la seva ciutat natal hi té un especial protagonisme. De lectura fàcil i alhora reflexiva, amb aquest volum el periodista també reivindica, no sense rebel·lia, els seus orígens. El llibre, però, té una gran vigència i evidència que molta gent no acaba de fer el dol quan mor un familiar proper.

La vetllada va començar amb una documentada presentació del també periodista figuerenc Alfons Gumbau, que va contextualitzar la relació del pare de Toni Soler amb el món del teatre local, entre els anys 40 i 50 del segle passat, i durant els quals l'escenari de La Cate hi va tenir un especial protagonisme. Antonio Soler, protagonista indiscutible d'*El tumor*, es va casar amb Carme Guasch, professora i reconeguda poetessa i escriptora a la qual la ciutat hi té dedicada una escola i un passeig al barri de l'Olivar Gran. A Badalona també hi ha un carrer dedicat a l'escriptora.

En relació amb el llibre, va confessar que «quan se't mor el pare als 16 anys, costa molt fer el dol. Crec que tothom podria escriure un llibre com aquest. Sovint em pregunto d'on surt tot el que faig a la televisió i a la vida. Del meu pare? Ell, que era una persona assenyada i respectuosa, va fer tots els papers de l'auca en el món del teatre i fins i tot del cinema amateur.

PRESENTACIÓ. L'acte el va conduir el també periodista figuerenc Jair Domínguez, a l'escenari de La Cate

ANGEL REYNAL

Qui sap, si hagués pogut, si hauria estudiat arts escèniques».

Antonio Soler era empleat de banca i va ser directiu de diverses sucursals a Girona i Barcelona. Era el fill d'un carter de Figueres mentre que la seva dona, Carme Guasch, es va llicenciar en Filosofia i Lletres va i impartir classes a diferents escoles i instituts, sempre a remolc dels trasllats del seu marit. El seu pare, Antoni Guasch, va estudiar Magisteri però era el propietari d'una bodega del carrer Lasauca i havia regentat el Teatre Municipal i fou president del Casino Menestral Figuerenc.

Sobre el llibre, Soler, a preguntes de Jair Domínguez, va explicar que «ha estat escrit de forma molt ràpida, però de digestió molt lenta. De fet, fa quasi 30 anys de la mort del meu pare i potser des d'aleshores he portat a dins moltes de les reflexions i les confessions que hi faig». L'autor retrata

«HE ESCRIT EL LLIBRE RÀPID, PERÒ PORTAVA LES SEVES REFLEXIONS A DINS DES DE FA 30 ANYS»

«QUAN LA MARE HAVIA DE PARIR S'INSTAL·LAVA A CASA DELS PARES PERQUÈ FOSSIM FIGUERENCS»

l'adolescent que no va saber com enfrontar-se a la mort del seu progenitor. El tumor cerebral que va fer emmalaltir Antonio Soler durant quatre anys i que, finalment, se'l va endur, reapareix en la ment del narrador com un mur insuperable. «Metafòricament he heretat aquest tumor, perquè forma part de la meua memòria. Semblava com si fos un tap que jo no admetés que havia passat i reconec que m'ha acompanyat al llarg de tota la meua vida», va assenyalar.

LA FIGUERES DE TONI SOLER. El popular periodista televisiu no ha amagat mai la seva condició de figuerenc, malgrat que hi va viure poc temps. Els seus pares sempre li van impregnar una estima especial per a la ciutat. Així explica en el llibre que, tot i la itinerància de residència familiar per diverses ciutats (Olot, Terrassa, i Badalona), «la mare s'instal·lava a ca-

sa dels seus pares abans de cada part, perquè els fills fóssim figuerencs i ens en vantéssim. Ens ho va fer notar sempre, com si fos un privilegi de casta, però per nosaltres no era tan fàcil».

Recorda les esbrincades que va rebre algun cop que es va manifestar com a badaloní –la ciutat on va viure més anys– i això va provocar que el periodista covés «un cert ressentiment cap a la ciutat dels pares. I em va durar anys, fins que la nostàlgia m'hi va reconciliar. De gran, hi anava de tant en tant a passejar, a enyorar-me, a recuperar sensacions. Com que la feina a la tele m'ha fet popular, molta gent m'aturava per dir-me que havia conegut el pare, la mare i fins i tot els avis. M'explicaven alguna anècdota que per mi valia el seu pes en or».

De fet, si no hagués estat per la mort sobtada del pare, «el pla de vida dels meus pares era mantenir aquesta itinerància fins a assolir una jubilació daurada a Figueres, la qual cosa, com és obvi, no es va produir mai. El pla, d'altra banda, era molt poc realista perquè incloïa la previsió que els fills compartiríem la fidelitat a la petita pàtria abandonada, que va ser durant anys destí obligat a les vacances i pràcticament tots els caps de setmana».

Escriu en el llibre que «avui en dia, a Figueres, no hi tenim res més que tombes, i pels nostres fills és una ciutat pràcticament desconeguda». Però malgrat tot, Toni Soler reconeix sempre els seus orígens i fins i tot assegura que «encara ara, dir a Barcelona que ets de Figueres, representa tot un plus». Entre els assistents a la presentació també hi havia la seva germana, l'escriptora Silvia Soler, també figuerenca. ■